

č. 10/42

přesně stanovit jejich počet. Výsledek předčil očekávání. Joubert, dříve jistý svým úspěchem, zakolísal, když viděl převahu Suvorova. Neučinil ještě rozhodnutí, když Suvorov začal útok. Joubert padl na začátku boje. Velení bylo porušeno a Jouberta zaměnil Morau. Opakované ruské útoky s počátku na levé křídlo, potom proti středu protivníkovu neměly úspěchu. Francouzi se bránili úporně, jejich posíky byly velmi silné. Ale útoky suvorovských vojsk Francouze vyčerpali. K polednímu Morau spotřeboval všechny zálohy. Tehdy Suvorov vrhl své na pravý zeslabený bok Francouzů. To byl zlom bitvy. Francouzi byli rozbiti a běželi v nepořádku.

Uspořádání a plánování této bitvy vyvěralo z hlubokého poznání nepřítele a z umění vlastní činnosti vnutit nepíteli svou vůli. Zdařilým manévrem Suvorov přinutil Jouberta vyjít do roviny, vzdát se výhod obrany v horách. Využitím vojenské chytrosti nejdříve otrásl sebevědomím francouzského velitele a nedopřáváje mu času, aby změnil bojový pořádek, začal útočit. Předvídaje velikou odolnost protivníka, Suvorov hluboce

učlenil svoji sestavu a vedl tři za sebou následující údery, vždy se svěžími silami.

Suvorovské umění znáti zvláštnosti nepřítelovy a umění překonat je, má význam i dnes. Nelze porazit nepřítele, dokud nebyly poznány ne jen jeho organizace, ale i všechny prvky jeho operačního umění, taktiky, jejich vývoje a změny.

Ani jedno rozhodnutí nelze učiniti bez pečlivé rozvědky, bez pozorného poznání nepřítele a zvláštností jeho bojových způsobů i činnosti. Těžko se rozhoduje bez osobního průzkumu velitele. Třeba nejúspěšnější rozvědka, nedá nikdy tak přesný obraz, jako zkušené oko velitelovo.

Pozorovati pečlivě průběh boje, předvídati vývoj činnosti nepřítele a rozluštit ji vlastními opatřeními, podříditi vůli protivníka i jeho manévry své vlastní vůli a svému manévru — takový je úkol velitelův. Suvorovská tři vojenská umění: postřeh, skutečné a rychlé ocenění situace, správné a rychlé rozhodnutí, t.j. rychlost, náhlý a dobře uspořádaný manévr, rychlé vpadnutí do boje a přitisknutí, živelný úder ve spolupráci všech sil a všech prostředků, vede vždy k vítězství.

*Zhuštěný výňatek z „Infantry Journal“ —
Autor pplk. Warren J. Clear, U.S.A.*

Typický japonský voják je malé postavy, měří asi 5 stop 3 inch. a váží 116 liber. Jeho měsíční žold je \$ 1. 26, z čehož smí utratiti pro sebe 9.5 centů. Dovede žít z hrstky rýže s několika kousky sušené ryby na den a považuje za samozřejmé pochodovati v plné polní výzbroji 30 mil za 24 hodiny. Je jedním z nejzdatnějších bojovníků na světě.

To tedy jest náš nepřítel. Bude záhodno, abychom o něm věděli co nejvíce. „Znáti sebe sama jakož i nepřítele jest tajemstvím úspěchu,“ říká gen. Sadao Araki, ďábelský genius Japonska.

Sloužil jsem u japonské armády jako pozorovatel a mohl jsem se dokonale seznámit s tímto malým žlutým mužem.

Po velikém zemětřesení 1. září 1923 jsem byl svědkem hromadných vražd, spáchaných davy hysterických Japonců na tisících nevinných Korejcích. Rozšiřovaly se totiž pověsti, že Korejští, toužíce po pomstě za mnohé krivdy na nich spáchané, připravovali invasi Japonska. Davy, ozbrojené strašnými japonskými šavlemi a zaostrěnými bambu-

Charakteristika japonského vojáka

sovými šípy, hnali se po celém Tokiu. Sám jsem viděl, jak ječící korejšti muži, ženy i děti byli trháni na kusy.

Takové bestiální krutosti lze porozumět pouze pohledem do japonských dějin. Moderní japonský voják je produktem staletého bratrovražedného boje, který z tohoto ostrovního království učinil obrovské, krví zbrocené bojiště. Císařští princové i neozbrojení lidé byli nelítostně pobíjeni, poněvadž lidský život byl bezcenný.

V neutuchajících bojích mezi jednotlivými kmeny nebyla nikdy dáována milost. Když kmen Taisů bojoval proti Minamotům ve 12. stol., všichni zajatí — muži, ženy i děti — byli popraveni. V roce 1598 za invaze Kata na pevninu Asie jeho vojáci popravili 38.700 Činanů a Korejců, usekali jejich uši a nosy a nakládané poslali zpět ve škopkách do Kyoty, kde do dnes stojí pomník, zvaný „Mohyla uší“. Do roku 1870 bylo japonským zvykem sbírat hlavy padlých nepřátel po každé bitvě. Na základě toho byl zjišťován oficiální počet ztrát nepřítele.

5. 10/22

Není v dějinách hrůznějšího pronásledování než jsou ta, která byla uvalena Šogunem Iyeyasou na křesťanské misionáře a jejich japonské přívržence. Křesťané byli pohřbíváni za živa, trháni ve dvě býky, svazováni po dvou do pytlů na rýži, stavěni do pyramid, které pak byly zapáleny. Úřední japonské záznamy přinášejí na světlo satanská zjevnění v týráni, která jsou příliš pobuřující, než aby mohla být popisována.

Znal jsem trochu z tohoto pozadí a uměl jsem již slušně japonsky, když jsem se vydal na cestu z Tokya do Aizu-Wakamatsu v severostředním Japonsku na dobu svého přidělení k 2. divisi. Prvé věci, které jsem si všiml při vchodu do divisiho velitelství, byl tento nápis nade dveřmi:

„Pamatuj, že smrt jest lehčí než peří, že však povinnost je těžší než hora.“

Generál Hayashi představil mne svému štábu, načež jsme vstoupili do síně, zdobené obrazem císaře. Všichni se uklonili po pás velmi hluboce a setrvali v naprostém tichu po plnou jednu minutu.

Příští den v 5 hod. ráno nováčci ze zapadlých vesnic ochutnávali prvé slasti vojenského života. Pohledněme do jedné z těchto žlutých hlav a sledujme, co v ní je.

Především nejprostší chlap ví, že pochází od boha. V to věří on i 80 milionů jeho soukmenovců. Mimoto naprosto nepochybuje, že jeho císař jest synem nebe, nejvyšší bytost vtělení boha. Dokonce i podobizna tohoto malého obryleného Hirohity je svatá. Sta Japonců dalo své životy za to, aby zachránili jeho podobiznu z hořících domů. Ředitelé hořících škol nechali zahynouti své žáky, avšak spáchali hara-kiri, nepodařilo-li se jim zachrániti obraz Mikadův.

Nováček je dále podroben lctům kázne a tvrdého života. Ani v Německu nebo v Itálii lidé nepodléhají takovému „gleichschaltování“. Léta před odvodem nováček byl uváděn v nadšení ve škole vypravováním povídek o nejvyšší oběti a odannosti. Na všech stranách, doma, v kostele, ve škole a v kasárnách, plastická duše mládeže je utvářena podle vojenského vzoru. Branná výchova dítěte začíná v 6. letech, kdy si připíná poprvé batoh a čapím krokem pochoduje kolem školního dvorku za zpěvu vojenských písní. Ve 12. letech je v uniformě, má lehkou pušku a účastní se každoročních manévru, zahrnujících užití lehkých polních děl a ručních granátů. V 15.

letech za válečného pokřiku útočí ztečí na kopec, aby dobyl posice, obsazené prý nepřítelem. Rok na to jezdí v lepenkových tancích po polích poblíže své školy. V 19. již pochoduje 25 mil za den se svou školní četou s puškou v plné polní výzbroji, kope zákopy, natahuje ostatné dráty a studuje čtení map. Brodí se studenými bystřinami až po ramena ve vodě, cvičí v blátě i prachu a vaří svou hrstku rýže v malé misce nad otevřeným ohněm. Vráťv se zpět do školy po několika dnech v poli, začíná znovu podle rozvrhu hlásiti se v 6 hod. ráno za zimních dnů k šermu a k judo (zápasení).

Při odchodu nováčkově na frontu odehrávají se slavnostní ceremonie na rozdíl od naší vlastní citelné vlažnosti. Jednou jsem viděl, jak se celé jedno město shromáždilo, aby poctilo svých padesát odjždějících branců. Starosta se postavil na řečníště a pronesl velmi přímou řeč: „Tak, jak umírající leopard ponechává svou kůži člověku, tak i věhlas válečníka slouží jeho synům po jeho smrti. Armáda bude pečovati o vaše syny. Bude jim dána odvaha, která je popudí k tomu, aby se vrhli na nepřítele jako lvi. V době, kdy národ je v nebezpečí, mají naše životy pramalý význam a obrovské poklady jsou tak bezcenné, jako prach ve vašich ulicích. Každý poddaný, jako nejmenší hrstka země, je ve službě a vlastnictví císaře.“

Později jsem viděl tytéž brance, seřazeny na cvičišti, aby dostali pušky. Jeden po druhém byl zavolán majorem k stojanu, kde stál velitel rotý s puškou v ruce. Jakmile jednotlivý voják předstoupil, uklonil se uctivě před puškou v kapitánově ruce, uchopil zbraň, znovu se uklonil a vrátil se ke svému družstvu. Nápad dělati poklony před puškou jest něco, o čem bychom měli velmi stříživě uvažovati.

O několik dní později, na pochodovém cvičení, se projevila ještě jiná vlastnost japonské povahy. Vydali jsme se na cestu před úsvitem s plnou polní výzbrojí. Optal jsem se por. Hiroa, který mi byl přidělen jako pobočník, jaký je náš úkol. „Pluk má vystoupiti na Pandai-Sana a vrátiti se ještě dnes,“ pravil. Hora Bandai je 12.000 stop vysoká a já jsem byl právě propuštěn ze St. Luke nemocnice v Tokyu po 4 měsících žaludečních obtíží. Bylo horko a brzy jsem začal pociťovati tíhu své výzbroje, čím srážnější byl výstup a čím drsnější byla cesta. Srdce mi tlouklo a nedostávalo se mi dechu.

8. 10/42

Konečně jsem se otočil k svému pobočníkovi a řekl jsem: „Prosím Vás, hlaste veliteli pluku, že se vracím do kasáren.“ Poručík Hiro se temně na mne obořil. S velkým vzrušením pravil: „Nejste-li schopni vystoupiti na Bandai-Sana, budu nucen zažádati o zproštění služby u Vás. Nesnesu, aby pluk se mi posmíval za to, že jsem ve společnosti někoho, kdož snad není zdatný. Vyžadujeme, aby naši důstojníci byli zdatní. Prosím o prominutí.“

Cítil jsem, že prestiž mé vlastní armády je v sázce. Belhal jsem se tedy dále. Zuby por. Hirose zasvitily v širokém úsměvu: „Budete držeti krok s japonskými vojáky?“ Ptal se taktně.

Sedmimilový výstup byl přímo noční můrou a sestup byl ještě horší, avšak ani jeden z mužů nevypadl z řady.

Když 2. divise se začínala připravovati na velké manévry, téměř každý den i noci byly ztráveny pod širým nebem. Důstojníci i mužstvo spali na zemi, zabalení do svých pláštů. Pojedli jsme polní dávku, která je dokonce horší než přiděl kasárenský, nejhorší to jídlo na světě. K snídani totiž byla obvykle mísa bílého, bezchutného sojového tvarohu. Oběd sestává z rýže a obsahuje několik kousků nakládané ryby. Večeře sestává z čerstvé ryby, sake a trochu rýže s cukrovou řepou.

Tato strava je pohádková v porovnání s dávkami polními. Japonci pohrdají polními kuchyněmi; byli jsme odkázáni zpravidla na konzervované hovězí maso, které jsme jedli studené. Tu a tam jsme měli rýži nebo kroupy, které se mohou uvařit, je-li voda na místě. Konečná ukázka, co všechno japonský voják snese, dostala se mi jedné noci ve tři hod. ráno, kdy celý můj pluk se vydal na úsilovný pochod. Každý měl 150 nábojů a nesl 40 lb. polní výstroje. Hodinu po odchodu spustil se liják. Silnice se staly močály, pušky, torby, oděv i obuv byly promočeny. Sychravý vítr zvyšoval všeobecné nepohodlí. Celé dopoledne i odpoledne a půl noci pluk pochodoval dále. O půlnoci jsme ušli 31 mil. Na to jsme se zastavili na půl hodiny. Pojedli jsme a upravili si svoje torby. Do 8 hodin příštího večera jsme ušli dalších 30 mil. Tehdy byl dán rozkaz zaujati obranné postavení podél řeky. Dříve, než mužstvo smělo jísti, muselo vykopati 600 yardů zákopu. Jakmile jednotlivé čety vykopaly svůj úsek, pohltily přiděl rýže a ihned usnuly v zákopech.

Po necelých čtyřech hodinách muži dostali rozkaz přesunouti se rychlým pochodem zpět do posádky pluku.

Vydali jsme se znovu na cestu před úsvitem a pochod trval po celý den při palčivém žáru slunečním. Asi v šest hod. večer, když jsme se blížili nějakému městu, mohli jsme viděti obyvatele města v zástupech, aby přivítali pluk. Rozkazy byly posílány ze předu do zadu, ohnutá záda byla vzpřímena, pušky byly drženy ve správném uhlu, levé paže byly zdvihány přehnaným způsobem a pluk začal defilovati ztrnule čapím krokem před davem.

Na pokraji města jsme se zastavili ke krátkému obřadu. Starosta města četl ze svitku. V odpověď všichni mužové pluku zapěli v úctiplném polohlase: „Je-li mé tělo unášeno proudem, nebo klesám-li do trávy na stráních kopcu, umírám ochotně pro císaře.“

Slzy se řinuly po tvářích starších obyvatel města. Dokonce děti umlkly v dojetí. „Pochodem vchod!“, zazněl povel.

Proud voje úzkých toreb se pohnul. Hodinu po hodině se vlekla dlouhá serpentina znavených mužů. Za celou noc jsme dvakrát zastavili na dvacet minut. Po přidělu rýže v 6 hod. ráno jsme pokračovali v pochodu. Za vzorného ticha a s železnou vůlí. Napětí se vneslo mezi řady. Nějaký pes vyběhl ze statku a dorážel na kapitána. Ten tasil svoji těžkou šavli a utal mu přední končetiny. Znavený zástup propukl ve smích při pohledu na bezmocně se zmítajícího, zmračeného psa.

Ani v poledne nebylo zastávky. Střežky našich kasáren se v dáli třpytily na slunci.

Tu zazněl povel: „Poklusem v klus!“ Sotva jsem uvěřil svému sluchu. Co to bylo za šilenství? Tito muži se přímo potáčeli únavou. Vždyť pochodovali 122 mil za 82 hodin, s puškou, 150 náboji a 40 lb. zatížením, se 4 hodinami spánku!!! A teď rozkaz: „Poklusem v klus!“

Oddíl se dal do nepravidelného klusu. Torby poskakovaly na spocených zádech. Jakýsi poručík padl tváří do prachu a zůstal ležet. Před ním se objevila kasárenská brána. Dláždění zaznělo pod úderu okovaných bot. Byli doma.

Plukovníkovi jsem projevil své rozhorlení nad utrpením mužstva při klusání. Pravil mi:

„Znavení vojíci dovedou pochodovati vždy ještě právě jednu mili, aby obsadili další nepřátelskou posici. Pouze takto se jim to podaří.“ Když jsem mu vytkl, že tohle jsou pouze manévry, odpověděl mi: „Manévry jsou skutečnou válkou, pokud je mi známo.“

Když jsem se po několika dnech optal po osudu poručíka, který se shroulil, bylo mi řečeno, že zemřel v nemocnici.

Čím více se blížil stanovený den pro velké manévry, tím větší důraz byl kladen na způsob vniknutí do zadrátovaných nepřátelských posic. Čelná družstva, chráníce pažemi oči, vrhla se tváří k zemi na pásy ostnatého drátu, zatím co další družstva šlapala po lidských mostech svých ležících kamarádů. Velitel divise prohlásil: „Jest snazším tomu se naučiti zde než pod palbou.“

Jednoho dne byl dán divisi rozkaz provést za bílého dne útok bodákem, který je oblíbenou zbraní japonského vojáka. Hnali se na kopec za válečných pokřiků, vyvolávající jména svých předků, kteří padli za dávných bojů. Čím více se blížili „nepřátelským“ zákopům, tím více jejich rozčilení přecházelo v šílenství. To byla předehra ke skutečným událostem, kterých jsme později byli svědky na Batanu, kde vlny Japonců s ďábelskou zuřivostí se valili den co den, noc co noc, proti našim liniím.

Kulometry a pušky vystřelily tisíce cvičných nábojů. Těžký žlutavý kouř z hrnců složtovného plynu zahalil hřbet kopce. Podzemní miny vrhaly do výše spousty země pod nohama útočící pěchoty.

Hnali se na ztec a bodáky obranců zkržily se s bodáky úderných oddílů. Rada mužů utrpěla ošklivé rány. Jednomu pronikli bodák ramenem, právě pod klíční kosti.

Toho večera jsme všichni šli na představení, pořádané členy vítězného mužstva.

Slova jednoho z herců zněla takto: „Nedbáme mrtvých padlých, nestaráme se o proudy tekoucí krve, avšak soustřeďujeme se jedině na splnění rozkazu císaře a na povinnost sebeobětování ve vykonávání jeho plánu.“

Okamžitá připravenost japonského vojáka položit vlastní život se od té doby již často projevila. Když jedna z našich válečných lodí sestřelila japonské letadlo a vrhla záchranná lana posádce letadla, ani jeden z nich

se jich nechtěl dotknouti. Dali přednost smrti, aby se nemuseli vzdát při záchraně. Na Batanu tři nebo čtyři se vystavovali zaručené smrti v otevřeném terénu, aby na sebe stáhli palbu ukrytého amerického kulometu, čímž se vyzradí jeho umístění japonským dělostřeleckým pozorovatelům.

V Lagusaynu na Batanu 500 Japonců drželo téměř nedobytné, betonové opevnění. Naši je na konec dobyli, avšak nezajali žádných Japonců. 350 jich padlo v boji, zbývajících 150 spáchalo masovou sebevraždu tím, že seskákali s vysokého úskalí na skály pod nimi.

Tato připravenost k sebeobětování je připisována jejich víře v císařovu božskost a z toho vyplývající vlastnosti, jako neomylnost a nepřemožitelnost. V tom směru jim představuje jejich dnešní sílu i jejich konečnou slabost. Neboť bohové se nesmí zmýlit a zůstatí při tom bohy. Přímě teď japonský voják jde nadšeně za vítězným císařem — bohem. Avšak počkejte, až vojsko a masy lidu doma dojdou k poznatku, že to nebyl bůh, nýbrž pouhá loutka, která je dovedla k obrovskému krveprolití a katastrofě! Počkejte na to, až porážkou se japonským legiím a lidu doma rozprchnou všechny iluze — a potom uvidíte, kam se jejich fanatism obrátí!

Jakmile jednou si uvědomí, že „bůh“ je pouze malým brýlatým smrtelníkem, který ukousl víc než může polknout, pak se jejich morálka zhroutí. Avšak dosíci takového zhroucení lze pouze zničujícími porážkami v poli — což není malíčkost proti národu, který je neustále a navždy ve zbraní. Na štěstí však máme na naší straně značné výhody. Postavíme totiž válku na tak vysokou mechanickou, průmyslovou a vědeckou úroveň, aby se Japonci s desetinou potenciálu našeho těžkého průmyslu na nikdy nemohli vyvinouti. Bude na našich lidských, jakož i materiálních silách, aby vyhrály válku.

Mezitím Japonci nemají nejmenších pochybností o svém konečném úspěchu, a to v záměrech, které daleko předstihují nejdívočejší sny Hitlerovy. Prohlásil Dr. Ichimura: „Ti, kterým se nedostalo blahobytu pod císařskou vládou, budou podmaněni.“ A generál Nonaka: „Konečným účelem politické činnosti je dobytí světa jedinou imperialistickou mocností. Japonský národ se připravuje k této úloze.“ Neměli bychom podceňovati sílu takového národa.